

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 26 stycznia 2018 r. – Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad / Stephan Riel, als Insolvenzverwalter im Insolvenzverfahren über das Vermögen der Alpine Bau GmbH.

(Sprawa C-47/18)

(2018/C 142/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

Strona pozwana: Stephan Riel występujący w charakterze zarządcy tymczasowego w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Alpine Bau GmbH

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1

Czy art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1215/2012”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że powództwo o ustalenie istnienia wierzytelności w prawie austriackim dotyczy upadłości w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012, a zatem jest wyłączone z przedmiotowego zakresu stosowania tego rozporządzenia?

Pytanie 2a (jedynie w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1):

Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy stosować analogicznie do powództw powiązanych objętych zakresem stosowania rozporządzenia nr 1346/2000?

Pytanie 2b (tylko w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1 lub udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a):

Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że występuje sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, jeżeli wierzyciel — powód — który w austriackim głównym postępowaniu upadłościowym oraz w polskim wtórnym postępowaniu upadłościowym zgłosił (co do istoty) identyczną wierzytelność, którą dany zarządca tymczasowy (w przeważającej części) zakwestionował, najpierw wnosi o ustalenie istnienia wierzytelności wobec masy upadłościowej w określonej wysokości w Polsce przeciwko tamtejszemu zarządcy tymczasowemu we wtórnym postępowaniu upadłościowym, a następnie w Austrii przeciwko zarządcy tymczasowemu w głównym postępowaniu upadłościowym — pozwanemu?

Pytanie 3a:

Czy art. 41 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1346/2000”) należy interpretować w ten sposób, że wierzyciel, który ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym wszczęto postępowanie — powód — czyni zadość wymogowi wskazania „rodzaju, chwili powstania i wysokości wierzytelności”, jeżeli w zgłoszeniu wierzytelności w głównym postępowaniu upadłościowym — jak ma to miejsce w niniejszej sprawie —

- a) zadawała się wskazaniem konkretnej kwoty wierzytelności, nie podając jednak chwili jej powstania (np. „wierzytelność podwykonawcy JSV Sławomir Kubica w związku z wykonaniem robót drogowych”);
- b) jednak chwila powstania wierzytelności wynika z załączników przedłożonych wraz ze zgłoszeniem wierzytelności (np. z daty wskazanej na przedłożonej fakturze), mimo że nie podano jej w samym zgłoszeniu?

Pytanie 3b:

Czy art. 41 rozporządzenia Rady nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które w danym przypadku są korzystniejsze dla wierzyciela zgłaszającego wierzytelność z siedzibą w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym wszczęto postępowanie – na przykład w odniesieniu do wymogu zgłoszenia chwili powstania wierzytelności?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 160, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Antonio Pasquale Mastromartino / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-53/18)

(2018/C 142/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Pasquale Mastromartino

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy działalność zawodowa przedstawiciela (tied agent) objęta jest harmonizacją zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r.⁽¹⁾ i w jakim zakresie?
- 2) Czy we właściwym stosowaniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r., w szczególności zaś jej art. 8, 23 i 51, jak również zasad i przepisów traktatowych dotyczących niedyskryminacji, proporcjonalności, swobody świadczenia usług oraz prawa przedsiębiorczości, stanowią przeszkodę przepisy krajowe takie jak art. 55 akapit drugi rozporządzenia ustawodawczego nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (Ujednolicona ustawa dotycząca pośrednictwa finansowego w rozumieniu art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, a także art. 111 akapit drugi uchwały nr 16190 Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (włoskiej komisji nadzoru finansowego, Consob) z dnia 29 października 2007 r. (rozporządzenie ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące rozporządzenia ustawodawczego nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w zakresie dotyczącym pośredników), które:
 - a) umożliwiają „uznaniowe” zakazywanie wykonywania działalności „przedstawiciela” (doradcy finansowego uprawnionego do oferowania usług poza siedzibą przedsiębiorstwa) w odniesieniu do okoliczności faktycznych, które nie pociągają za sobą utraty określonej w przepisach krajowych nieposzlakowanej opinii, a jednocześnie nie dotyczą przestrzegania przepisów zapewniających transpozycję dyrektywy;